

“El discurs del papa interessa als reaccionaris, tant d'Orient com d'Occident”

Coneix les paraules que el papa va pronunciar a la Universitat alemanya de Ratisbona i que han estat seguides per fortes reaccions en països de majoria musulmana?

—Sí, he llegit el que va dir i ho he analitzat acuradament, no per buscar les cites ofensives, sinó per jutjar el discurs.

—L'ha ofès?

—El que menys m'importa és la cita que ha centrat la polèmica, perquè és una cita d'un altre. El més greu és el contingut general del discurs perquè se sustenta en una visió negativa de l'Islam per defensar la seva posició per conciliar fe i raó dins del cristianisme.

Diu que el Déu de l'Islam no està sotmès a la categoria de la racionalitat, i el déu del cristianisme, sí. Això és molt greu perquè és dir que el déu de l'Islam i el dels cristians són diferents. Això és una barbaritat, en el sentit que implica que són diferents però que només n'hi ha un, el seu. Des del punt de vista del diàleg interreligiós, que l'Església catòlica defensa, és contradictori.

—El context també l'ofèn, doncs.

—És una qüestió de fons. Això revela el que pensa aquest home. Per a un musulmà és indignant que difongui una visió de la *jihad* com a guerra santa per imposar la religió per la força. Això és contrari a la doctrina de l'Islam i, de fet, ell mateix, en el discurs, cita un vers alcorànic que diu que “no hi ha imposició de la religió”.

—Com s'hauria d'entendre la *jihad* ?

— *Jihad* significa literalment “esforç”. En el context religiós, s'entén primer com l'esforç de superació i millora i, en segon lloc, com la defensa

Abdennur Prado (Barcelona, 1967) és president de la Junta Islàmica Catalana, formada sobretot per conversos. Ha estat també director del I Congrés Feminista Islàmic i ho és del segon, que comença a Barcelona el 3 de novembre.

davant d'una agressió. Pot ser esforç armat, però estrictament defensiu. Hi ha un versicle que aclareix que es permet la *jihad* defensiva perquè, si no, les esglésies, les sinagogues i les mesquites no es podrien defensar. Parla també de defensar esglésies i mesquites!

—Creu que Benet XVI ho va dir a propòsit?

—Aquest és el gran dubte. He estat en una emissora de ràdio, en una tertúlia amb un sacerdot, i ell deia que només podia haver estat a propòsit, per ofendre, perquè els seus discursos es revisen molt. Jo vull pensar que va dir el que pensava, però que no volia ser ofensiu.

—Va ser poc prudent?

—Se'l pot acusar de poc prudent i d'irresponsable, tenint en compte el càrrec que ocupa i la situació en què ens trobem.

—Creu que ha despertat els sectors més radicals de l'Islam?

—Hi ha l'antecedent molt recent de les caricatures del profeta. Era evident que hi ha molta susceptibilitat en alguns sectors sobre el que es diu de l'Islam. I això és aprofitat per clergues reaccionaris del món islàmic per encendre els ànims i incidir en el discurs de l'enfrontament. Em sembla que aquest discurs interessa als sectors més reaccionaris, tant els d'Orient—de l'Islam—com els d'Occident.

—Als reaccionaris d'Occident, per què els interessa?

—El discurs reforça la teoria del xoc de civilitzacions: preserva el cristianisme com a motor d'Occident i defineix l'Islam com la religió violenta i contrària a la racionalitat. És la mateixa tesi de Huntington. Per això alguns han afirmat que el papa busca alguna mena d'aliança amb els neoconservadors nord-americans, els *neocons* .

—Les paraules del papa us afecten negativament, els musulmans que viviu a Catalunya o al País Valencià?

—És una clatellada als sectors de cristians de base i als musulmans que s'interessen pel diàleg interreligiós. És perjudicial per a les esglésies cristianes del món islàmic, que treballen per fer-se respectar i per demostrar que el món cristià no és enemic del musulmà. I també perjudiquen els musulmans

que estem en minoria en societats del món occidental.

—**Sap si aquí algú ha reaccionat molt negativament?**

—De musulmans?

—Sí.

—No. Cap ni un. Fins i tot els més conservadors no han fet cap manifestació ni hi ha hagut cap incident. Hi ha molta tristesa perquè l'esforç de la gent durant molts anys se n'ha anat en orris. I sobretot, el que més li han retret, és que ha tirat per la borda 25 anys del pontificat de Joan Pau II.

—**Joan Pau II no ho hagués dit?**

—Mai. S'ha de recordar que ell va entrar a una mesquita descalç, a Damasc; va fer declaracions referint-se als musulmans com "els nostres germans", i en un acte a Casablanca (Marroc) va besar un Alcorà com a acte de respecte. Ha estat la màxima obertura cap a l'Islam de la història. Després de les paraules de Benet XVI, es veuen dos tarannàs molt diferents. Joan Pau II podia fer accions simbòliques d'acostament. A Benet XVI el veiem com un teòleg obsessionat per l'ortodòxia i per establir límits ideològics entre les diferents religions.

—**Creu que és normal la reacció que hi ha hagut en alguns països de majoria musulmana?**

—No. És exagerada. Un discurs acadèmic s'ha de contestar amb un discurs acadèmic. La reacció demostra la capacitat de mobilització dels que es volen presentar com a guardians de l'ortodòxia en el món islàmic.

—**En canvi, el president iranià, Ahmadinejad, ha defensat el papa.**

—Vol sortir a la foto. És un polític molt hàbil i ha aprofitat per presentar-se com a representant de l'Islam tot i que no té res a veure amb la religió. Vol donar un rostre mediàtic positiu.

—**Es vol guanyar els cristians i centrar-se en l'antisemitisme?**

—És evident que el seu interès no és potenciar el diàleg interreligiós. És un

“La reacció que hi ha hagut en alguns països de majoria musulmana és exagerada”

polític i també ho és quan ataca Israel. Vol presentar-se davant les masses musulmanes com el més antisionista.

—**Què vol dir amb masses musulmanes?**

—És com si diguéssis masses d'Occident: els sectors més influenciables per la propaganda i la demagògia.

—**Què en pensa, de les disculpes del papa?**

—Em semblen bé. Però crec que caldria una revisió a fons dels plantejaments de l'Església catòlica sobre el pluralisme religiós.

—**En quin sentit cal revisar-les?**

—Ha de reconèixer que aquest diàleg interreligiós només es pot fer partint de la plena igualtat i de la consideració que totes les religions són igualment vàlides, i que contenen, en la seva dimensió més genuïna, totes les possibilitats d'alliberament espiritual de l'ésser humà. Hem de reconèixer que els pitjors enemics de cada religió són sempre a dins seu: són els sectors que manipulen i instrumentalitzen la religió amb finalitats molt poc espirituals.

Àlex Milian

TINA BAGUÉ